Gömöri György

Faludy György tortája

Kilencvenéves korában az ember visszagondol egy másik kilencvenéves író ünneplésére. Ez Faludy György a „*Pokolbéli víg napjaim*" szerzője volt, kalandos életű, sokat tapasztalt költő, aki miután az ÁVH 1950-ben letartóztatta, eldöntötte, hogy a túlélés érdekében mindent be fog vallani, többek között azt is, hogy William Blake és Edgar Allan Poe voltak azok az amerikaiak, akik őt ügynöknek beszervezték. Faludy háromévi recski munkatábor után 1956-ban Angliába menekült, hosszú évekig élt Kanadában, majd 1989-ben hazaköltözött. Sokáig a legnépszerűbb szerzők közé tartozott, egymás után jelentek meg könyvei, tágas lakást kapott a Szent István körút sarkán a tizenharmadik kerülettől és 2000-ben egy szonettjével elnyerte a balatonfüredi Quasimodo-díjat is.

Nem ő volt az első, aki ezt az olasz pénzből alapított költői díjat megkapta – ez a megtiszteltetés ezeknek a soroknak az íróját érte, jóval korábban, akit aztán többízben meghívtak Füredre az újabb díjazottak ünneplésére. Ez történt 2000-ben is, amikor véletlenül Magyarországon jártam. A füredi ek írtak, hogy kocsit küldenek Faludyért, s ha akarom, szívesen levisznek engem is – elfogadtam az ajánlatot és négyen indultunk útnak: Gyuri bácsi, szandálban, beült a soffőr mellé, a hátsó ülésen pedig én helyezkedtem el Eric Johnson társaságában. A kanadai Eric Gyuri partnere, fiúbarátja volt, akkor már vagy harminc éve éltek együtt, viszonylag békés szeretetben. Míg Faludy amerikai anekdotákkal traktálta a sofőrt, én beszélgettem Johnsonnal, aki kicsit magyarul is megtanult – hallottam pár szót mondani egy kávézóban, ahol útközben megálltunk. Egyébként hallgatag ember volt, a kocsiban többnyire Senecát olvasott, természetesen latinul.

Szerencsésen megérkeztünk Füredre, ahol Gyuri kis ligeti ünnepség keretében megkapta a fődíjat (a különdíjat Szőcs Géza nyerte el), majd mindenkit meghívtak az este tartandó ünnepi bankettre. A balatoni hajókázás mellett mindig ez a bankett volt a Quasimodo-ünnepség fénypontja, most is „megadták a módját" a füredi szervezők, a nagy teremben az asztalok roskadoztak a jobbnál-jobb ételektől és italoktól. Jelen volt az akkori olasz nagykövet is, akinek a nevére már nem emlékszem, de mivel beszélt angolul, szóba elegyedtünk. Az evés-ivás, vagyis a lakoma jó sokáig tartott, de nyugtalanított, hogy nem láttam semmilyen édességet a hosszú asztalokon. Ezért odafordultam az olasz nagykövethez: – minden nagyon szép, de desszert nem lesz? Mire ő: – várjon még öt percig.

Hallgattam rá, neki volt igaza: percek mulva kicsapódtak a terem hátsó ajtajai, és ünnepélyesen betoltak két nagy tortát, egy csokoládésat és egy fehér krémeset, az utóbbi tetején kis marcipán-Pegazussal. A közönség elégedett morajjal üdvözölte a tortákat, Faludy pedig oda-csoszogott az egyikhez, és elkezdte szeletelni. Én is beálltam a torta-sorba és hamarosan célhoz értem: az olaszok valóban remek tortával ünne-pelték a kilencven éves, Quasimodo-díjas, de még jó formában lévő költőt. Jó nagy szeletet kaptam belőle, így hát elégedetten mondhatom: én is ettem a Faludy György tortájából! Tíz év múlva talán még él valaki, aki elmondhatja, mert részt vett a kis baráti ünnepségen, amit a Royal Corinthia hotelben rendeztünk „csúsztatott" születésnapomon – Ettem a Gömöri Gyuri tortájából! Pegazus ugyan nem volt rajta, de milyen jó íze volt! Lehet, hogy ezt is olasz mesterszakács készítette?